

Arrest

nr. 105 867 van 25 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan

die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Hij beperkt zich louter tot het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Zo bekritiseert verzoeker de stelling van de commissaris-generaal dat er doorgedreven identiteitscontroles zijn op de luchthaven in Delhi, zonder evenwel te betwisten dat er stelselmatig individuele identiteitscontroles zijn bij binnenkomst in de Schengenzone. Verzoeker maakt bijgevolg zijn beweerde illegale reisweg niet aannemelijk. De fotokopie van één bladzijde van zijn Nepalees paspoort vermag hieraan geen afbreuk te doen. Bovendien hecht de Raad hieraan geen bewijswaarde vermits fotokopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk gefabriceerd kunnen worden.

Wat betreft de vele merkwaardigheden en ongerijmdheden in verzoekers verklaringen merkt de Raad op dat verzoeker niet verder komt dan het ontkennen, minimaliseren en vergoelijken daarvan. De loutere toevoeging aan het verzoekschrift van algemene informatie wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken d.d. 17 augustus 2012 aangaande Nepal, merkt de Raad bovendien op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 april 2013, toont verzoekende partij haar origineel paspoort waarvan zij een fotokopie neerlegt en licht zij toe dat dit document aantoont dat zij niet heeft gereisd met het origineel paspoort.

Verwerende partij repliceert dat verzoekende partij het paspoort eerder had kunnen neerleggen, zij niets afwist van het valse paspoort dat werd gebruikt om naar Europa te reizen en haar vluchtmotief ongeloofwaardig is.

De Raad merkt vooreerst op dat de fotokopie van het neergelegde paspoort niet volledig is, met name de bladzijden 20-21 en 26-27 ontbreken niettegenstaande aan verzoekende partij uitdrukkelijk werd gevraagd het volledige paspoort neer te leggen. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoekende partij, in tegenstelling tot haar beweringen tijdens het gehoor (gehoorverslag p. 4-5), wel degelijk in andere landen tewerkgesteld is geweest aangezien haar een "Foreign employment permit" (03.04.2008) werd toegekend zoals blijkt uit het paspoort en in het paspoort ook stempels staan van Irak (een "residentpermit" van 11.06.2008), Kuwait, India en in- en uitreisstempels uit Nepal tussen 2008 en augustus 2011. Deze vaststellingen tonen aan dat verzoekende partij nog altijd een loopje neemt met de werkelijkheid.

Hoe dan ook, zoals verwerende partij terecht stelt heeft verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen afgelegd zodat zij haar vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maakt. In de bestreden beslissing wordt immers, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, duidelijk uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht de voorgehouden vervolgingsfeiten. In haar verklaringen werden immers een aantal merkwaaardigheden en ongerijmdheden vastgesteld: (i) zo is het niet aannemelijk dat verzoekende partij zich zowel voor de Gurung als voor de UML zou hebben geëngageerd hoewel beide partijen fundamenteel tegenstrijdige belangen nastreven, (ii) is het ongeloofwaardig dat verzoekende partij als enige deelnemer van de meeting van 27/12/2068, die zij zelf overigens niet georganiseerd had, aangevallen zou geweest zijn; noch de andere deelnemers, noch de organisator werden aangevallen, ook niet tijdens andere meetings, en (iii) uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat afpersing door de YCL niet meer zou voorkomen en de YCL niet meer zou overgaan tot geweld zoals moord of ontvoering. Enkel politieke tegenstanders zouden uitzonderlijk nog kunnen geviseerd worden, doch gezien verzoekende partij haar politiek profiel niet aannemelijk maakt, blijkt uit niets dat zij door de YCL geviseerd is of zou kunnen worden.

In het verzoekschrift komt verzoekende partij niet verder komt dan het ontkennen, minimaliseren en vergoelijken van de bovenstaande vaststellingen. Haar uitleg dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt is en het interview op het Commissariaat-generaal uitgebreider is en dat dit gegeven hierdoor voor verwarring kan zorgen, kan niet ernstig worden genoemd. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde ongerijmdheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Waar verzoekende partij nog verwijst naar een arrest van de Raad van State waarin beslist werd dat zelfs bij fraude de vrees voor vervolging dient gecontroleerd te worden, stelt de Raad vast dat dergelijke verwijzing niet dienstig is. *In casu* is er immers geen sprake van fraude. Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat valse Nepalese documenten, zoals identiteitsdocumenten, partijkaarten en attesten, veelvuldig voorkomen (zie administratief dossier, stuk 18, document 4, *Responses to Information Requests*), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partij neergelegde partijkaart en het attest van het "Coordination Committee of Adivasi Janajati". Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "*minimum level of severity*" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu/RvS> 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoeker verwijst ter zake naar informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Nepal, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoekende partij daar niet in. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in

vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt echter niet dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS